

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של ביטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת במדבר תשפ"ו × עלון 191

בהשגחה

כך מנצח יהודי את כל הסערות בחיים

אומר לי יהודי שעובר כל מיני מעברים בחיים: הדבר היחיד שמחזיק אותי הוא האמונה העיוורת. והוא הסביר לי זאת במשל נפלא:

יענק'ל רצה לבדוק את חוס המים. הוא קנה מד חום שמקסימום המדידה שלו הוא ארבעים מעלות. הוא הכניס את המד למים, החום במד טיפס ועלה והגיע למקסימום.

אם נשאל את יענק'ל לאחר מכן כמה מעלות חום המים, והוא יענה ארבעים מעלות - נתפלל עליו לרפואה שלמה... כי עם מד שהמקסימום שלו הוא ארבעים מעלות אי אפשר לבדוק מים שהם חמישים או שישים מעלות.

אומר לי היהודי: לימדו אותנו שאיפה שנגמר השכל - שם מתחילה האמונה. אני יודע שאין לי שום סיכוי בעולם להגיע לשכל של היוצר, לכן החלטתי בכל מצב להסיר מיד את השכל ולקחת את האמונה.

כתוב בספרים שכמו שיש גאולה של עם ישראל מהגלות, כך יש גם את הגאולה של כל יהודי ויהודי מהגלות הפרטית שלו. וכמו שכתוב בחז"ל שבזכות האמונה עתידין להיגאל, כך כל יהודי נגאל מהבעיות האישיות שלו בזכות האמונה העיוורת בבורא יתברך.

והחכמה הגדולה היא כבר בהתחלה להרפות מן ההבנה ולברוח אל האמונה.

אני לא מבין כלום, אני לא רוצה להבין כלום - אני רק מאמין ומאמין ומאמין, שהוא לבדו עשה והוא לבדו עושה והוא לבדו יעשה לכל המעשים, והכל לטובתי.

והאמונה הזאת מחזיקה אותי בכל מצב ובכל זמן.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

תפוחים ליהודים הבוטחים

יושב הבבא סאלי הקדוש עם מלוויו בתחנת דלק על אם הדרך. רוח סער בחוץ, ומלוויו של הצדיק רעבים לדבר מאכל להשביע את נפשם.

מה משביע ומחיה נפש אל פיהם. אולם תחנת הדלק שוממה היא, ואין בה שום דבר מאכל לרכישה. פנו התלמידים אל הצדיק והציגו בפניו את מצוקתם הרבה, כי כוספים הם לדבר מאכל.

"מה לכם לדאוג?" קרא לעומתם הבבא סאלי הקדוש, "הלוא הקדוש ברוך הוא זן ומפרנס לכול בכל עת ובכל שעה, ובוודאי גם לעת כזאת ידאג לנו כדי מחסורנו וכלכלתנו... הבה נבטח בו בלב שלם, ונאמין שיושיענו וישלח לנו מזוננו..."

חדרו הדברים לליבות השומעים, והתחזקו כולם בביטחון איתן ואמונה שלמה בבורא עולם, האב הרחמן.

חלפו דקות אחדות, והנה, לעבר הפינה שבה הסב הרב עם מלוויו, ניגש איש אשר זה עתה הגיע מהרחוב הסוער והגשום. בידיו היו מספר תפוחים גדולים ועסיסיים, אותם הגיש לכל אחד מהנוכחים במאור פנים גדול.

הבבא סאלי בירך בקול רם וטעם מן הפרי, ואחריו כל הנוכחים. ויאכלו לשובע נפשם את התפוח הערב ומשיב הנפש. כחלוף דקות אחדות יצאו הם לתור ולחפש אחר האיש שהביא את התפוחים, כדי להודות לו מקרב ליבם, אך לשווא. האיש נעלם ואיננו. מעט קודם לכן נראה היה שהוא עודנו בתוך שטח תחנת הדלק, אולם כעת פרח הוא משל בלעה אותו האדמה.

נדהמים ומלאי פליאה שבו אל הבבא סאלי ושאלוהו לפשר הדבר. ענה להם הצדיק במתק לשונו ובפנים שוחקות:

"הלוא אמרתי לכם שיש לנו לבטוח בקב"ה! דעו כי מן השמיים נשלח אלינו האיש, אליהו הנביא!"

פתיתי שלג רכים התעופפו בשבילי הדרך, ורוח צינה מקפיאת עצמות נשבה בעוז. רכב מרצדס-בֶּנְצֶ' מיושן בגוון בז' עשה את דרכו במשעולי הכביש המתעקלים. נהג הרכב אחז בשתי ידיו בהגה, ועל פניו הייתה ארשת רצינית מלאת כובד ראש. לא רק מפאת מזג האוויר הסוער, שדרש נסיעה זהירה ביותר, היו דרוכות פניו של הנהג, אלא בעיקר מפני היושב לצידו במושב הקדמי, שהיה לא אחר מאשר קדוש ישראל מרן הבבא סאלי הקדוש.

לעיתים רבות היה הבבא סאלי יוצא מביתו ומקיים מסעות לירושלים עיר הקודש, או לחלות את פני תלמידיו ומכריז במקומות מגוריהם. הייתה זו אחת מאותן נסיעות. חדרת קודש אפפה את המכונית ויושביה. דממה מוחלטת שררה בין הנוסעים, כשכולם מטים אוזן לשמוע את דבריו והוראותיו של הצדיק מלאך ד' היושב עימם ובתוכם.

הקור הלך וגבה, הגשמים העזים, המעורבים בפתיית שלג ובמטרי ברד, הוסיפו להכות ברכב הישן, וצינה עמוקה אחזה בכל יושבי הרכב, ששיניהם החלו נוקשות מרוב כפור. "הבה נעצור בתחנת הדלק לפוש מן הדרך ולחמם את עצמותינו", הורה הצדיק, ותוך דקות אחדות חנה הרכב בתחנת הדלק הקרובה. יושבי הרכב ירדו בזריזות וליוו את הרב אל תוך המבנה, שהיה מוסק ומחומם כראוי. התיישבו להם הנוסעים במחיצתו של הבבא סאלי, ואט-אט שבה אליהם רוחם והופגה מהם הצינה העזה.

רעב החל להציק למלוויו של הרבי. הדרך הארוכה עם הקור העז גרמו לתחושת רעב גדולה, והם חשו בצורך גדול להכניס דבר

× הבהובים על הכביש ×

מספר ר' יום טוב פרידמן מבני ברק;

יצאתי לאוקראינה, לקברי צדיקים - תלמידי הבעל שם טוב, זכותם יגן עלינו. שכרתי נהג צמוד, מה שנקרא 'דרייבר', והוא הסיע אותי במבוכי הארץ הזו. כשהייתי בדרך בין קוריץ למעז'יבוז', התקשרתי לרב ישראל מאיר גבאי שליט"א. הוא בקיא ביותר בכל המקומות של קברי צדיקים, עושה רבות בעניין, וכשאני יוצא למסע כזה אני נמצא איתו בקשר רציף, כדי לדעת לאן ללכת ומאין לבוא.

סיפרתי לו על מיקומי, והוא אמר לי: "נוסע ממעז'יבוז' לקוריץ, ולא נכנס לאניפולי?" הוא תמה, "אניפולי נמצאת ממש בדרך! תגיד לנהג שיעצור לך באניפולי, ותיכנס להשתטח על קברי המגיד ממעזריטש והרבי ר' זושא זכותם יגן עלינו".

אמרתי לו, "זה רעיון נהדר, אבל לא סיכמתי על כך מראש עם הנהג".

"תסכם איתו עכשיו".

ניסיתי להתחמק, לא רציתי להתעמת עם הנהג ולבקש ממנו בקשות שחורגות מההסכם איתו. חששתי שהוא יגדיל את הסכום יותר מדי, ובכלל, לך תדע מה יכול לעבור לו בראש. אנחנו נוסעים בדרך חשוכה, בלילה, במדינה לא מוכרת, וצריכים להיזהר.

אבל ר' ישראל מאיר מתעקש איתי בטלפון, "ממה אתה עושה עסק? אניפולי נמצאת לידך, בדישג יד, עוד כמה מטרים, ולא תיכנסו! מתי הפעם הבאה שאתה מגיע לאוקראינה? אתה גר שם או מה?"

"לא, אני באמת לא יודע מתי אני מגיע עוד פעם".

"אז מה השאלה בכלל. תגיד לנהג לעשות עצירה, ותרוויח. יהיה בסדר בעזרת ד'".

נכנעתי. ביקשתי מהנהג שיבצע עצירה באניפולי, והוא באמת לא עשה עסק מהעניין. הוא עצר לי במקום הנכון, ואני נכנסתי לבית החיים והעתרתי בתפילה עליי ועל משפחתי ועל כלל ישראל, לישועה ולגאולה, ושנזכה לכל טוב סלה.

זהו. אני חוזר לרכב, הנהג מתחיל להתקדם, ומולו מגיעים הבהובים צהובים. המשטרה האוקראינית. הנהג מתחיל לרעוד מפחד. עכשיו זמן מלחמה, רוסיה ואוקראינה מתקוטטות, ובזמן כזה פגישה עם משטרה היא הדבר הכי פחות מתבקש.

ברגע הבא הרכב שמולנו חורק ונעצר. שני שוטרים מאותתים לנו לעצור, ודורשים מסמכים.

הנהג מוציא את המסמכים שלו, ועל אף שאין לו מה להסתיר,

הוא ממש לחוץ. אחד השוטרים מעיין במסמכים וחורק את הפצצה: "אתה חייב גיוס!"

"אני?! נדהם הנהג.

"כן, אתה, אלא מי? זמן מלחמה עכשיו, ואנחנו לא מוכנים להשתמטות. אתה בא איתנו".

"אבל עברתי את הגיל", הוא מצביע על תעודת זהות.

לשוטר יש הוכחות משלו, "אצלנו כתוב שאתה חייב גיוס".

לכאורה לא הייתה להם שום בעיה לקחת את הנהג ולהשאיר אותי לבדי באמצע הדרך, חלילה וחס. אבל הנהג התחנן ואמר שהוא לא ידע שזה מה שרשום, ושהוא מביטח לעשות כל מה שצריך, רק שייתנו לו לסיים את הנסיעה והוא כבר ייגש למשרד בעיה.

השוטר הסכים לשחרר אותו לעת עתה, ובחסדי שמיים המשכנו למעז'יבוז'. באותם רגעים חלפה בי מחשבה שעליי עוד לסגור חשבון עם ר' ישראל מאיר גבאי שליט"א, על שהוליך אותי לתוך אניפולי. (באמת? הוא הוליד? הרי הקב"ה מוליד!) זו הייתה מחשבה קצרה אמנם, אבל הייתה. באותו רגע עדיין לא הבנתי שדווקא העצירה הזאת הייתה לטובה.

באזור מעז'יבוז' התעכבתי כמה ימים, ובינתיים הנהג התרצץ בין המשרדים כדי לסדר את המסמכים שלו. אחר כך הגיעה העת לחזור לארץ. במצב המלחמתי באוקראינה אין טיסות לארץ ישראל, ולכן היה עליי לעבור את הגבול למולדובה, ומשם לטוס לארץ.

במעבר הגבול דרשו מהנהג את המסמכים שלו, ושם הכול עבר חלק. ברוך ד', הוא סידר את הכול, והוא כבר לא חייב גיוס.

באותו רגע אני קולט איזה נס עשה לי ד'.

אילו לא היינו נעצרים באניפולי, והמשטרה האוקראינית לא הייתה עוצרת את הנהג, הוא עדיין בכלל לא היה יודע מכל העניין של הגיוס. היינו מגיעים למעבר הגבול שלוש שעות לפני הטיסה, ורק אז היו מתחילים עם הבעיות! הם היו עוצרים את הנהג, ועד שהוא היה מסדר את הניירת שלו, אני הייתי צריך למצוא נהג אחר, ובוודאי הייתי מפסיד את הטיסה.

אילו הייתי מפסיד את הטיסה, מי יודע כמה זמן היה עובר עד הטיסה הבאה, ואיך הייתי שורד בארץ זרה עוד כמה ימים ולילות, בלי תנאים...

הקב"ה ריחם עליי ברחמים גדולים ועצומים. זכות הצדיקים עמדה לי, והכול הסתדר בזמן.

הבוטח בד' אינו פוחד, אלא מתפאר בבטחונו

הַמַּעֲלָה הַשְּׁלִישִׁית. פָּחַד נִפְשִׁית. בְּעַל הַכִּימְיָה מִסְתִּיר סוּדוֹ
 אֵינּוּ מֵאֲמִין. אֲמָנוֹתוֹ מְטֵמִין. מְכַל אָדָם פָּחַדוֹ מֵהַפְּסוֹד
 וְהַבּוֹטָח בַּבּוֹרָא. אֵינּוּ יָרָא. מִשׁוּם אָדָם בְּבִטְחוֹנוֹ לְהַחְרִידוֹ
 מִתְּפָאֵר בְּבִטְחוֹנוֹ. בְּטוּחַ בְּנִצְחוֹנוֹ. ד', בְּעַדוֹ לְסַעְדוֹ בְּעַדוֹ

× הרה"ג ר' דוד קלצקין שליט"א ×

הרווח שבבטחון

שער הבטחון שבספר "חובות הלבבות" הוא הנצרך ביותר לעובד ד'; כך מציין רבינו בחיי. 'שער הבטחון' זהו השער הרביעי, וקדם לו 'שער עבודת האלוקים' שמדבר על עניין הכרת הטוב, ולפני כן היה 'שער הבחינה' שמדגיש את ההתבוננות בנפלאות הבורא ובאופן שהוא מנהל את העולם.

אחרי שלומדים על ההשגחה הפרטית שישנה על כל נברא ונברא, ואחרי שמכירים בטובתו של מקום - עכשיו מתאים ללמוד את שער הבטחון.

בביטחון בבורא עולם יש תועלות רבות בכל פרט ופרט. אדם שבוחר להתנהג על פי דרך התורה, יהיה לו קל יותר אם יהיה בביטחון. גם לאנשים פשוטים, המתנהגים על פי התורה אבל רוצים גם ליהנות מהעולם הזה - יהיה נוח וקל יותר להשיג את גשמיות העולם, בשל ביטחונם בבורא הטוב. ונסביר מדוע:

כדי לחיות בעולם הזה ולעבור מאה ועשרים שנות חיים, אין אפשרות להתקיים ללא צורך גשמי. לאדם יש צורך בקורת גג, וגם בריהוט ובתכולת דירה. חייבים ביגוד ואוכל ומיליוני פריטים כדי להתקיים. הווי אומה, שכדי לעבור בעולם הזה יש צורך בגשמיות, גם כאשר חיים ברוחניות. אבל, כשמתחזקים בביטחון קל יותר להשיג את הגשמיות. כך מבטיח לנו בעל 'חובות הלבבות'.

כבר בפתיחה לשער הרביעי מפרט רבינו בחיי מה ירוויח מי שלומד בשער הבטחון. בשער יש הדרכה לכל החיים, בכל מהלך ובכל פרט ועניין. אין נקודה שמתפספת בכל מאה שנות חייו של האדם, מיום הולדתו ועד הרגע האחרון. על כל שלב מקבלים הדרכה מפורטת.

כדי להצליח ליישם את ההדרכה, יש ללמוד את ההקדמה לה. זו הסיבה לכך ששער הבטחון מופיע רק בשער הרביעי. לפני כן צריך לפנות לנפש ולהסביר לה מה היא תרוויח מהלימוד ומיישום הנלמד, כדי שהדברים יתיישבו על הלב. רק לאחר מכן נוכל בס"ד להצליח להפנים את שער הבטחון.

× מי שמחליט בסוף ×

מדבר אברך כולל. ברוך ד' אני לומד בכלל מצוין, שיש בו כללים מיוחדים. המלגה אינה ניתנת אוטומטית, אלא מותנית בעמידה בכללים, בשמירת הסדרים ובכתיבת המבחנים. מי שעומד בכל הכללים יכול להגיע למלגה מכובדת ביותר, אך מי שמחסיר פה ושם, שם ופה, עלול להגיע למצב שלא תגיע לו מלגה כלל.

בחודש האחרון היה לי עומס מיוחד, משהו לא רגיל. הגעתי לכולל מעט מאוד, והשתדלתי להשלים את חוק לימודי באופנים אחרים ובמקומות אחרים. גם מבחנים בקושי כתבתי, ולכאורה גורלי נחרץ. לא היה לי סיכוי לקבל בסוף החודש את המלגה, אף על פי שדווקא כעת היא הייתה נצרכת פי כמה.

ניגשתי לראש הכולל וסיפרתי לו את כל הקורות אותי בחודש האחרון. התנדלתי על המצב, וביקשתי שלמרות הכול יאשרו לי מלגה. ראש הכולל הנהן בהשתתפות, אבל לא הבטיח כלום. הוא אמר כי זהו נושא לדיון עם המנהל הראשי, ורק אם הוא יאשר יוכלו לתת לי מלגה.

"תראה", הוא הסביר לי, "אני מבין אותך מאוד, אבל חשוב לנו שהסדרים בכולל ימשיכו להישמר. אם על כל תירוץ יוותרו, מה יהא על הכולל?"

לא הייתה לי תשובה. אני לא חושב שהעניין שלי נכלל ביכל תירוץ, העומס באמת היה משהו לא רגיל, וברור שרצון ד' באותה עת היה שאעשה את המוטל עליי בעניין, מה גם שהשתדלתי ללמוד ככל יכולתי ולנצל כל זמן שהיה לי. את האמת הזו ידעתי, והתפללתי לד' שיעזור לי ויפרנס אותי, אם על ידי המלגה, מהכולל ואם ממקור אחר. הוא הרי רואה בדיוק מה אני צריך, אז בבקשה, שישלח.

הגיעה עת חלוקת המלגות, כולם מקבלים ו...גם אני!

הודיתי לד' על רוב טובו, וידעתי הפעם יותר מתמיד, שהכסף הזה הוא רק ממנו. אחר כך התברר לי כי אכן, יד ד' הייתה בדבר באופן גלוי ונראה.

ראש הכולל דן עם המנהל הראשי על המלגה שלי. מצד אחד הם הבינו אותי, אבל מצד שני היו העקרונות של הכולל. באותו חודש לא עמדתי בקריטריונים, נקודה. וזאת נקודה שחשוב מאוד לעמוד עליה כדי לשמור על הרמה של הכולל.

בצער רב הם החליטו שלא אקבל מלגה.

למחרת הודפסו המלגות וחולקו לאברכים. ראש הכולל הבחין כי גם שמי נמצא בין המקבלים, אך הוא לא שאל שאלות. הוא הבין כי המנהל הראשי בוודאי המשיך והפך בדבר, וככל הנראה, ברגע האחרון החליט בכל זאת לתת לי את המלגה.

הוא לא ידע שהייתה כאן טעות. זו התבררה עד מהרה, כאשר אחד מהאברכים ניגש לשאול מדוע הוא לא קיבל את המלגה החודשית. אברך זה עמד בכל הכללים, ולא הבין על מה ולמה דילגו עליו. כך נודע ששמו נשמט, ובמקומו נכתב השם שלי.

המנהל, בטוב ליבו, הגיע למסקנה שאם הקב"ה גלגל את הטעות הזאת, משמע שכך צריך להיות. הוא לא ביקש ממני את הכסף בחזרה, והנפיק מלגה נוספת, לאברך שהגיע לו לקבל.

כן, קורה שאנשים טועים לפעמים, אבל הקב"ה אף פעם אינו טועה.

מה הולך כאן?

בימיה הראשונים נחלה ההמצאה החדשנית כישלון מוחץ. הבעיה האמיתית - לכל הפחות לדברי הוגה הרעיון - לא הייתה בפנטנט עצמו, אלא ביכולתה של האוכלוסייה להכיל ולעכל אותו. גם המילים הטוריות שנועדו לתאר את המוצר המהפכני, מילים שעד אז כלל לא הופיעו במילון, לא התקבלו בזרועות פתוחות.

אנשים ברחוב עיקמו אף. מה לא היה טוב עד עכשיו? מי הוא שרוצה להרוויח שטרות נזילים על חשבון הציבור? העוברים ושבים לא קנו את הבשורה. ודאי שלא את המוצר. המשיכו להתנייד בכיסאות הגלגלים, ועשו חיל.

אבל, אט-אט, המדרכות שינו צורה. כיסאות הגלגלים התמעטו, ויותר ויותר אנשים החלו להשתמש ב'רגליים' - כך כונה המוצר המשונה, שאנשים כמעט איבדו את הנשימה כשהחלו להשתמש בו. ההלם של הרוכשים היה טוטאלי. הם לא הפסיקו לתאר את העולם החדש שגילו, את האפשרויות הרבות, שעד כה כלל לא ידעו שקיימות.

העקשנים, אלו שעדיין לא מצאו עוז להיפרד מכיסא הגלגלים, טענו שהמוצר מטריף את דעתו של אדם. שרבות הסכנות שקיימות בו. אולם, בסופו של דבר כולם נכנעו. כעבור מספר שנים כמעט לא היה איש בכל המדינה שלא עשה שימוש ברגליים. הרחובות מלאו באנשים שצעדו הלך וחזור, מתענגים על כל רגע של צעידיה. עשור חלף, וכיסאות הגלגלים נעלמו כמעט כליל מהמפה.

ואז קם דור חדש. דור שלא ידע להוקיר את המתנה היקרה: רגליים, רגליים שהולכות. פשוט הולכות. ורצות. ומתרוצצות. מפה לשם, ומשם לכאן. כמה נפלא.

התיאור האחרון בדיוני לחלוטין, אבל גם אם אתם סולדים מתיאורים מנותקים מהמציאות, בוודאי תודו שטמונה כאן אמת יקרה מאוד. אמת יקרה על מתנה יקרה מהבורא יתברך.

התכנון - אלוקי: כמה עצמות תידרשנה לכף רגל אחת? כמה מפרקים וכמה רצועות? איך תתרום הרגל, וכיצד ניתן יהיה להבטיח שהאדם לא ייפול אפיים ארצה?

במקום להאריך בהסברים, הבה נצלול פנימה. עולם ההליכה גדוש בפלאים ששווה להכיר. הרימו רגליים. יצאנו לדרך. (מתוך מדור 'פלאי העולם הקטן')

× המיליונים החליפו מסלול ×

אני מתאר לעצמי שהרבה אנשים היו מאחלים לעצמם ייחוס כזה: אבא שהוא גביר עצום, ומחותן עשיר לא פחות. ככה יצאתי אל החיים כשמשני הצדדים יחד אני מקבל נדוניית ענק; שני מיליון דולר.

נשמע פנטסטי, נכון?

ובכן, אמר מי שאמר שייחוס הוא כמו אפסים. אם כתובה הספרה 'אחת' לפני כל האפסים, הרי שיש לנו מספר גבוה מאוד. המספר מיליון לדוגמה, הוא שישה אפסים שלפניהם הספרה 'אחת'.

אבל, אם גם הספרה הראשונה היא אפס, אז כל האפסים שווים אפס.

ואני הקטן, דגיי רקק קטנטן ממש ביחס לאבותיי הכרישים בכל מה שקשור לעסקים, לקחתי את שני המיליונים והשקעתי אותם בתוכנית שניהל אדם שנחשב למהימן.

הוא פיזר את הכסף בכמה השקעות. אין לי מושג מה בדיוק הוא עשה שם, כי כמו שהבנתם, ההבנה שלי בעסקים שואפת לאפס. בשורה התחתונה: תוך זמן קצר למדי נמחקו להם שני המיליונים ואינם.

זה כאב לי מאוד. נתן לי הרגשה שאני ביש מזל מהסוג היותר גרוע, וגם הביא אותי למצב נמוך עוד יותר מהחברים שלי בכולל. להם לפחות נחו בצד כמה אלפים. לי - גם זה לא.

בלעתי את הגלולה המרה, והחיים המשיכו הלאה, ברוך ד'. כסף הולך וכסף בא, ההורים לא נעלמו, וכשאני רואה בעיניים שלי עד כמה סכום של כסף יכול להיות שברירי ובר חלוף, אני מתחזק באמונה שמי שבאמת מפרנס זה הקב"ה ולא אף אחד אחר. כך עברו כמה שנים.

לצערי, לא הקפדתי ללמוד שניים מקרא ואחד תרגום. באחד הימים התעוררתי להתחזק בנושא, במיוחד לאור הבטחת הגמרא, שכל המשלים פרשיותיו עם הציבור זוכה לאריכות ימים. יש כל מיני הסברים מהי אותה אריכות ימים: אפשר שיחיה הרבה שנים, ואפשר שהימים עצמם יהיו ארוכים יותר, כי תיכנס ברכה בזמן ובמעשה.

באותו ערב, החלטתי בהחלטה נחושה כי השבוע אעביר את הסדרה כראוי - שניים מקרא ואחד תרגום. הלכתי לחתונה של ידיד, שם קיבלתי הארה נפלאה מן השמיים. בדיוק בחתונה הזו חילקו לאורחים מזכרת מקורית: כרד של שניים מקרא ואחד תרגום עם פירוש רש"י.

ההשגחה הפרטית בלטה יותר, כאשר ניגשתי לקחת לי כרד כזה, וגיליתי שהספרים נגמרו. בעוד מסתפק בהארה הכללית, שבדיוק בחתונה שאליה הגעתי מחלקים שמו"ת, ניגש אליי אורח מאורחי החתונה ואמר לי, "לקחתי שני כרכים, אבל בעצם אין לי מה לעשות עם שניים. רוצה אחד?"

זה כבר היה מעל ומעבר. הקב"ה שמר לי במיוחד כרד של שניים מקרא ואחד תרגום!

באותה שבת למדתי את כל הפרשה, שניים מקרא ואחד תרגום עם פירוש רש"י, ולא היה מאושר ממני. זהו תענוג שאני מאחל לכל יהודי.

גם בשבת שאחר כך זכיתי לתענוג הזה. ביום ראשון שלמחרת צלצל הטלפון. על הקו קול מוכר. "אתה זוכר אותי?" הוא שאל.

"זוכר? בטח זוכר!" זה היה האיש ההוא, שלפני כמה שנים הפקדתי אצלו את שני המיליונים, והוא איבד לי אותם בקלילות מחרידה. אמנם עברו מאז כמה שנים, וכבר התנחמתי וראיתי נחת בחמלת הבורא עליי, אבל בכל זאת, אירוע כזה אי אפשר לשכוח.

"תשמעני", המשיך האיש, "החלטתי להחזיר לך את שני המיליון דולר".

מרוב הלם לא הגבתי. נס שבאותו רגע ישבתי על כיסא.

"אז עכשיו אני מכניס לך לחשבון הבנק מיליון דולר, ובעוד חודש, בעזרת ד', תראה את המיליון השני".

השיחה הייתה קצרה בשביל שני מיליון דולר, ואני הודיתי לד' הטוב על כי הגדיל חסדו עליי.

אני רואה קשר בין ההתחזקות שלי בלימוד הפרשה לבין החזרת המיליונים. אריכות ימים כנראה כוללת גם פרנסה ברווח, שהרי כך אפשר להיות פנויים ללימוד התורה ולעבודת הבורא.

אמנם, כשמעמידים אותם זה לצד זה, ברור ששני המיליונים אינם מתקרבים אפילו לשווי של פרשה אחת, הנקראת שניים מקרא ואחד תרגום עם פירוש רש"י.

× תפילה וצדקה ×

אבי שליט"א זוכה לעורר לבבות בדרשותיו המיוחדות. יהודים מתחממים לאורו ומתקרבים לאבינו שבשמיים. דרשה חוברת לדרשה, פרשה - לפרשה, סיפורים מצטרפים לדברי תורה מתוקים מדבש ונופת צופים, וכך נאסף חומר רב שראוי לעריכה ופרסום. אבי שקד על עריכת החומר לחומש בראשית, וברוך ד' הגיע לתוצאה נפלאה. כשהגיע הזמן להדפיס את הספר, עמדה בפניו השאלה העתיקה: מאין מביאים כסף להדפסה?

אבי התפלל לד' שיעזור לו, ונזכר. הוא מכיר גביר גדול מחו"ל שנהנה מאוד מסגנונו. הוא פנה אליו, וזה אכן ניאות לשלם על ההדפסה כולה. הספר יצא לאור ונמכר בהצלחה גדולה. יהודים מכל העולם נהנים ממנו ומתחזקים בזכותו.

בשביל התורם נחשב סכום ההדפסה לכסף קטן, משהו כמו מאה ש"ח אצל אדם מהשורה. ברוך ד', ככל ידענו במשפחה, מאז אותה תרומה המשיך הגביר לעשות חיל.

עברה תקופה, אבי החל לעמול על הספר השני, וראה ברכה בסייעתא דשמיא. עכשיו הוא כבר ידע מה צריכים לעשות: לגשת לאותו גביר ולהציע לו שוב את ההדפסה של הספר. אחרי ההצלחה של הספר הראשון, ובהתחשב ביכולותיו הגדולות של הגביר, היה די מובן מאליו שהוא יתרום את ההדפסה.

כשאבי יצא לחו"ל לסבב של שיחות חיזוק ודרשות, הוא פנה לביתו של הגביר. שם הניח לפני הגביר את הספר הראשון, וסיפר לו איזה זיכוי הרבים עצום יש לו, כמה יהודים מתחזקים בזכותו, כמה תורה לומדים, כמה מעשים טובים נעשים, והכול בעקבות תרומתו הנכבדה.

על כן, אם יש את נפשו להמשיך במפעל הכביר, יהיה זה הדבר הנפלא ביותר, שיתרום גם את הדפסתו של הספר הבא.

אבי, שציפה לראות את הגביר מוציא פנקס צ'קים ורושם סכום נכבד לטובת ההדפסה, נדהם לשמוע תגובה אחרת. הגביר אמר,

"אני מבין שזה משהו ממש טוב, אבל הפעם אני לא יכול. זה לא באפשרויות שלי, ויש לי התחייבויות קודמות לכל מיני מוסדות".

הוא המשיך ודיבר ושיבח והתנצל, ובסופו של דבר לא נתן כלום. אפילו סנט אחד.

אבי יצא משם בפחי נפש. הגביר, שבו תלה תקוות כה רבות, אכזב בגדול.

הגביר. שבו. תלה. תקוות.

זהו, חשב אבי, זה העניין. איך היה לו כל כך ברור שהגביר ישלם? איך בטח בו שהוא יהיה הפילנטרופ שייקח על עצמו את הזכות? הרי יש משהו מעליו. הקב"ה מחליט כמה כסף ייתרם, ועל ידי מי. איך דיגל על החלק העיקרי - התפילה?!

הקב"ה הוא בעל הבית, וממנו צריכים לבקש.

אבי שיחיה התקשר אליו לארץ ואמר לי, "בשביל התרומה של הספר חסרות תפילות. בבקשה תאסוף את כולם, ותלכו לבית החיים בבני ברק, שם תתפללו אצל החזון איש, הסטייפלער ורבי חיים קנייבסקי, זכותם תגן עלינו. תתפללו שזוכה לזכות את הרבים ולהוציא את הספר לאור בקלות".

עשיתי כמצוות אבי. אספתי את אחיי, ולעת ערב עלינו לקברים של הצדיקים אשר בארץ. סיימנו את סדר התפילות בשעה אחת עשרה בלילה.

בשעה אחת אחר חצות התקשר אליי אבא, נרגש.

"עכשיו התקשר אליי הגביר, אותו גביר שרציתי להתרים, ואמר שהוא מתחרט על כל מה שהוא אמר היום. הוא עשה חשבון וראה שהוא כן יכול לתרום את ההדפסה של הספר, והוא מעוניין לתת את הכסף".

מדהים. שעה וחצי בלבד אחרי שהתפללנו מעומק הלב להצלחתו של אבא.

רק הקב"ה מסדר הכול. רק הוא פותח לבבות וכיסים.

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים
**ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM**

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחיזוקים מן החיים

הבוטחים בהשם

לכבוד מערכת השגחה פרטית

בהתרגשות רבה קיבלתי את העלון הראשון המיוחד והמפואר בשפת האידיש, ומיד נזכרתי בסיפור שאירע בחורף האחרון:

התקשרתי לר' פינחס שפר, והוא הזמין אותי ל'זואכט נאכט' (ברית יצחק) שייערך לבנו. כשהגעתי ישב שם דודו, ר' צבי שליט"א. מכיוון שר' צבי מכירני וידע שיש לי שייכות לגזע רוז'ין, ביקש לספר לי סיפור על ה'אביר יעקב' מסדיגורא:

בחור עני עמד להינשא, אולם החתונה התעכבה משום שלא השיג תשלום לשכירת דירה. נכנס החתן ל'אביר יעקב' ותינה את צערו. שאלו הרבי האם קבע את מועד החתונה, ומשנענה בשלילה הציע לקבוע זמן, ויחד עם החתן קבע את תאריך ליל הנישואין.

כשיצא החתן מבית האדמו"ר נתקל באלמנה ששאלה, האם לאחר נישואיו יאות הזוג לגור בביתה ולסייע לה בצרכי הבית. נענה החתן בחיוב וכך זכה בדירה למגורים. לאחר פטירת

האלמנה עברה הדירה לבעלותו.

ר' פינחס האזין לסיפור והסיק את המסקנה. "צריכים לקבוע זמן", נענה. "יש לי תוכנית להוציא את העלון באידיש בצורה מורחבת. אני רוצה לקבוע זמן, ועוד לפני התכנון והעיבוד הרעיוני של הגיליון המורחב, אני מחליט שהוא יצא בעזרת ד' לחג הפסח".

יד ההשגחה גלגלה שבדיוק דודו יספר את הסיפור, ור' פנחס ישמע ויקיש את הדברים לעצמו. וכעת שמחתי לראות שברוך ד' יצא הדבר לפועל!

ברצוני לברך את ר' פינחס וכל העוסקים במלאכה, שתהיה הרבה סייעתא דשמיא, ובזה הנני להודות לו על פעליו הרבים בעבר ועל פעליו העתידיים, ולכל מגידי השיעורים בקו. וד' יעזרנו שניוושע בכל הישועות,

בכבוד רב

יעקב פריינד ממונסי

אחור חשבו

מספר ר' חיים מביתר:

בחדש אדר האחרון, בגלל האזעקות הרבות שהיו, הלמודים במקומות רבים בטרו או עברו לבתים פרטיים וכדומה. גם אנחנו נאלצנו ללמד בביתו של אחד החברים, ובמקביל למדנו דרך הקו של תלמוד התורה, כדי שנגמול בהספק היומי זה הנה קשה.

באחד הימים הפתיחה אותנו הבשורה שברוך ד', בעירנו ביתר עלית חוזרים ללמודים באופן מלא. כל כך שמחתי לשוב לתלמוד תורה וללמוד בצורה מסודרת! באותו לילה פנתי שעון מעורר למחרת למהר לי חשבו לצאת מקדם, כמו שאני אוהב.

בשגרת הלמודים שלפני המלחמה, הקפדתי לצאת בכל יום שלשת רבעי שעה לפני תחלת הלמודים. אמנם הדרך מהבית שלי לתלמוד תורה אורכת בסך הכל רבע שעה, אבל האוטובוסים המאחרים צפופים עד אפס מקום, ואני מעדיף לצאת מקדם ורגוע.

אבל, בדיקת באותו בוקר השתבשו התכניות...

אני בן יחיד בין בנות, ואחיותי שהתרגלו לחפשה, לא מהרו לקום. הן היו אמורות להתחיל בשעה רבע לעשר... בשעה שבע הבית היה מנומנם לגמרי, דבר שהקשה עלי להתעורר מהשנה, כמו שאתם בטח מבינים לבד...

התעוררתי ונרדמתי; שוב התעוררתי ושוב נרדמתי, עד שבסוף הצלחתי לקום.

התארגנתי בזריזות, אך כבר לא היה לי סכוי לצאת מקדם. התחלתי לחשש שאני מאחר בדיקת היום לאחר! היה לי כה חבל. נותרו עוד עשר דקות לשעת פתיחת הלמודים. יותר מחצי שעה לאחר השעה שבה רציתי לצאת...

אמא חתמה לי על אשור אחור, ויצאתי בריצה לתחנה.

רק כשהגעתי לתלמוד תורה, התברר לי הנס: אתמול הודיעו בקו שמתחילים חצי שעה מאחר יותר, עקב הצורך של הצוות להערה לחדושי הלמודים.

איזה נס קרה לי שלא יצאתי בזמן! גם ככה, עם האחור המפולג, הגעתי בין הראשונים...

תורה מגנא ומצלא

מספר אברמי מבית שמש:

יום אחד נסעתי עם אחים שלי באוטובוס, נסיעה בין עירונית ארצה ומשעממת.

"בואו נספר מוניות", הציע אח שלי. "אולי נשחק אישיות?" אמרתי אני.

אחי הגדול שמע את דברינו ושאל: "משעמם לכם? הן, זו בדיקת הזדמנות מצוינת לחזור על הגמרא בעל פה. אברמי, שימי אתם

מוכנים?"

שמחנו מאד ברעיון. ככה יהיו לנו גם תעסוקה וגם ובעקר - זכיות. התחלנו מיד בשנון ובחזרה על גמרות שכלנו יודעים.

פתאום האוטובוס עצר בחריקת בלמים.

"מה קרה???" "הצילו!" "תאונה?" כלם הביטו לעבר מושב הנהג, ובעקר אל החלון הגדול הקדמי, שבעדו ראו בצורה ברורה וקרובה מדי את הפגוש האחורי של משאית גדולה.

"איזה נס, איזה נס, איזה נס" - זה היה כל מה שהנהג הצליח לומר.

החבר שהמשאית נסתה לעקוף את האוטובוס בצעד מסוכן ולא מצלח, וכמעט קרתה תאונה, והנה ברגע האחרון ממש הצליח הנהג בסייעתא דשמיא, לבלם ולעצור!

הרגשנו שיש קשר הדוק בין הלמוד המשפך לאורך הנסיעה, לבין הנס שקרה. שהרי אני יודעים שהתורה שומרת, מגנה ומצילה! ואנו, שלמדנו תורה בתוך האוטובוס - זכינו שהלמוד השפיע שמירה, הגנה והצלה על כל הנוסעים.

לא בשמים היא

מספר ישראל כהן מחיפה:

היה זה ביום קצת מעגן. עמדתי והטסתי את הרחפן החדש שקיבלתי לאפיקומן.

הוא אמנם לא היה נראה חדש, פי נח, אחי הקטן, הדביק עליו מדבקות. זה היה לי אכפת, אבל התנחמתי שבסך הכל זה לא הורס את החוויה הנחמדה, וכשהרחפן למעלה - בכלל אי אפשר לראות את המדבקות.

פתאום שומתי לב, שגם את הרחפן בעצמו איני רואה! הוא טס רחוק מדי. איפה הוא?! נסיתי לכוון אותו אחרון, לכוני, אך לא ראיתי דבר. לא היה לי מה לעשות, ופשוט פנתי אותו לנחיתה. הייתי ממש מטרד. איך אפשר לדעת איפה הוא? 'אלה ללמד', חשבתי לעצמי. 'ללמד זה תמיד טוב, וני יודע? אולי בזכות הלמוד עוד אמצא את הרחפן האבוד...'

הלכתי ללמד. למדתי שלשת רבעי שעה בחשק רב, והיה ממש תענוג! כמעט שכחתי מהרחפן.

כשהגעתי הביתה אמי קדמה את פני: "שלום! נאבד לך הרחפן?" "אייך את יודעת?" לא הבנתי.

להפתעתי הגדולה היא ספרה, שלפני כמה דקות התקשר מישהו לומר שמצא את הרחפן.

הוא ספר שראה על הרחפן מדבקה עם שם וטלפון... "המדבקות של נח!" קלטתי פתאום. "הוא הדביק מדבקות עם השם שלו והטלפון!"

ההשגחה הפרטית היתה גלויה, ואני הרגשתי ש'ד' שלח לי חיוך מיחד בזכות למוד התורה.

ילדים יקרים!
בכל יום ראשון עולה סיפור חדש מאת המחנך
הנודע הרב קלמן רוזנברג שליט"א.
קו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

הודעות פינת

ילד יקר! ראת השגחה פרטית?
שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הכנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת הטופה) והקלט את הסיפור שלך.

טיסה משגחת

פרק 3 מתוך 4

תקציר: ילדי המשפחה לוי מגיעים ללונדון ומגלים שהפגזות נותרו ברוזא. הם אינם מצליחים ליצור קשר עם אביהם, שנשארו ברוזא לאחר שנציל חקירת התעופה מנע מפגנו לטוס.

בטיסה התעופה ברוזא

זו שאלה קשה. הבנתי שובמעת אין סבוי למצא טיסה מיידית ללונדון, ובדאי לא טיסה שיש בה שלשה מקומות פנויים עברנו...

נספיק להגיע לחפה? אבא, מתי טסים לחתונה?

אוי, אבא, תראה! איש בשחון שול שדה התעופה מתקרב לעברנו, מה הוא רוצה מאתנו? אוי יחליט לעשות לנו עוד דברים רעים?

די, עלי להתחזק באמונה ובשחון, ולא לתת לאיש להאחד בי! ד' יעזר בקרוב!

ילדים צדיקים, אנחנו בידיים של ד', ורק הוא מחליט עלינו!

אני צריך להזכיר זאת גם לעצמי, ולהרגע מהפיתח...

אבדק שוב בלוח הזמנים של הטיסות...

הוי, אלה הפגזות שלנו! מה הן עושות כאן? הן חפוי כאן בסבלנות! שנפח אותן...

אקסיוזי מי, נותרו במסוע פגזות שעליהן פתג בעברית אוי יח שאלכם?

אין פה טיסה וילן פגזים... אבא לא באא אין יש... אבא לא באא אין יש... אבא לא באא אין יש...

מספר הבה"ח יהודה ד' נ"י:

אני גר בבני ברק, ומתפלל בבית הכנסת 'שומרי שבת'. המתפללים ידעו על הקשר שלי עם השגחה פרטית, וכאשר המפיץ במקום הפסיק יום אחד להביא את העלון, שאלו אותי שוב ושוב 'מה עם העלון'. אחרי תקופה כזו, עלה במחשבתי שאולי אקח על עצמי את ההפצה של העלונים.

רציתי שזה יעמוד לי לזכות, שאמצא את זיווגי ההגון. חשבתי על כך כמה ימים, ולבסוף, כל סיפורי הישועות ששמעתי ממפיצים עשו את שלהם, והחלטתי לקחת את זה על עצמי.

מה שכן, לא ידעתי איך אממן את זה.

שעות בודדות אחרי ההחלטה, מתקשר אליי חבר ומספר לי כך: הוא נקלע למקום כלשהו וחיפש אחר בית כנסת לתפילת מנחה. לאחר חיפושים רבים מצא בית כנסת. שם הוא נתקל בעלון השגחה פרטית מפרשת כי תשא. בעלון הובאו עדויות מאנשים שהצטרפו להפצה, תרמו עלונים וראו ישועות - כל אחד בדבר שלו הוא היה זקוק.

כשראה זאת, החליט שהוא רוצה גם כן להשתתף ולתרום, אך לא ידע למי לפנות, ואז עלה בדעתו להתקשר אליי, אולי אני אדע איך עושים זאת.

בהתרגשות אמרתי לו, "בדיוק לפני כמה שעות החלטתי שאני מתחיל להפיץ את העלון, על אף שאני עדיין לא יודע מאין יהיה לי הכסף. והנה, אתה מתקשר...".

התזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או פקס, או השאירו הודעה בקו 02-30-11-300 בשלוחה 9/9

× המקום: אופקים

× נקודת החלוקה: בית הכנסת המרכזי 'קיוויתי'

שבת קודש פרשה כנפיה על אופקים. קרני שמש אחרונות כבר נמוגו, וברחובות צועדות אימהות עם ילדיהן. שם, ברחוב רחבת הארי, מתנשא בניין בית הכנסת המרכזי של העיר, בית הכנסת 'קיוויתי'.

תחת אותה קורת גג שוכנים זה לצד זה בתי כנסיות שונים - של יוצאי עדות המזרח, אשכנז ותימן. יחד, הבניין הומה ורוחש קהל רב בן כארבע מאות וחמישים מתפללים, כן ירבו. נעימות תפילה עולות מצד אחד, ומהצד השני נשמעים הדי שיעור תורה שמתקיים לפני ערבית.

בקומת הקרקע שוכן בית הכנסת ליוצאי תימן, ובקדמת הבניין ניצב גרם מדרגות שמוביל לקומות העליונות. בקומה הראשונה יש מבואה שמובילה לבתי הכנסת השונים. שם בלובי, ניצב לו עמוד. עמוד פלסטיק על גלגלים. תיבה מחוברת לו, ובה - העלונים. אברכים ניגשים. בחורים. ילדים. נוטלים עלון.

מקפלים ומכניסים לכיס. ממשיכים איש-איש לדרכו. זה פונה ימינה אל ההיכל הספרדי, וזה פונה לשמאל וממשיך במסדרון אל בית הכנסת האשכנזי. העלון שבכיס מלווה אותם הלאה, צידה לדרך, נושא הבטחה של שלוה ומרגוע.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותניח חלק מזיכוי הרבים. הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

לדישת מנוי הפצה חייגו:

*6176
שלוחה 4

או בעמדות 'נדרים פלוס' בבתי הכנסת

הסגולה לבנים טובים

לקראת קבלת התורה מתעוררת עוד יותר הרצון לזכות בילדים תלמידי חכמים

חז"ל מנבטיחים - כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו

מצטרפים נעה לחנויים החפיצים את העלון - וחזכים לנחח מלא חפניים מכל הילדים

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי,
ותזכה לישועות בכל העניינים!

התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

× לקרוב הגאולה ברחמים

× לעילוי נשמת כל הנפטרים מישראל שאין מי שיאמר אחריהם קדיש

מפיצים
אמונה
לכל יהודי
בכל העולם